

ΘΕΜΑ 16^ο
(ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ, ΚΑΤΑ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΟΥΣ 4-5)

εϊκότως δ' ἄν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ προσέχοιτέ μοι τὸν νοῦν καὶ μετ' εὐνοίας ἀκούσαιθ' ἃ λέγω. ἐπειδὴ γάρ, οὐχὶ τῶν ἐνοχλούντων ὑμᾶς οὐδὲ τῶν πολιτευομένων καὶ πιστευομένων παρ' ὑμῖν ὢν, πρᾶγμα τηλικούτον φημι δείξειν πεπραγμένον, ἔάν, ὅσον ἐστὶν ἐν ὑμῖν, συναγωνίσησθέ μοι καὶ προθύμως ἀκούσητε, τοῦτό τε σώσετε καὶ

5 ποιήσετε μὴ κατοκνεῖν, ἔάν τις τι καὶ ἡμῶν οἴηται δύνασθαι ποιῆσαι τὴν πόλιν ἀγαθόν. οἴησεται δέ, ἂν μὴ χαλεπὸν εἶναι νομίζῃ τὸ παρ' ὑμῖν λόγου τυχεῖν. νῦν δὲ πολλοῖς τοῦτο φοβουμένοις, λέγειν μὲν ἴσως οὐ δεινοῖς, βελτίοσι δ' ἀνθρώποις τῶν δεινῶν, οὐδὲ σκοπεῖν ἐπέρχεται τῶν κοινῶν οὐδέν. ἐγὼ γοῦν (ὁμνύω τοὺς θεοὺς ἅπαντας) ἀπώκνησ' ἄν, εὖ ἴστε, καὶ αὐτὸς τὴν γραφὴν ταύτην ἀπενεγκεῖν, εἰ μὴ

10 πάνυ τῶν αἰσχυρῶν ἐνόμιζον εἶναι νῦν μὲν ἡσυχίαν ἄγειν καὶ σιωπῆσαι, πρᾶγμ' ἀλυσιτελὲς τῇ πόλει κατασκευάζοντας ὁρῶν τινὰς ἀνθρώπους, πρότερον δέ, ὅτ' ἔπλευσα τριηραρχῶν εἰς Ἑλλήσποντον, εἰπεῖν καὶ κατηγορησαί τινων, οὓς ἀδικεῖν ὑμᾶς ἡγούμεν.

ΣΧΟΛΙΑ

- 1 **ἄν...καὶ προσέχοιτέ...καὶ...ἀκούσαιθ'**: δυο κύριες προτάσεις με δυνητική ευκτική για το δυνατόν στο παρόν & μέλλον. **προσέχοιτέ μοι τὸν νοῦν**: 'προσέχω τὸν νοῦν τινί = ἔχω στραμμένη την προσοχή μου σε κάποιον / κάτι'. **ἃ λέγω**: αναφορική επιθετική ως αντικ. στο 'ἀκούσαιτε'.
- 2 **ἐπειδὴ γάρ...φημι..**: αιτιολογική πρόταση. **οὐχὶ τῶν ἐνοχλούντων...τῶν πολιτευομένων καὶ πιστευομένων**: τρεις έναρθρες μτχ. ως ουσιαστικά, γενικές κατηγορηματικές, διαιρετικές συντασσόμενες με την μτχ. 'ὢν'. **ὑμᾶς**: αντικ. στην μτχ.
- 3 **πιστευομένων παρ' ὑμῖν**: 'πιστεύομαι παρά τινι = γίνομαι πιστευτός ἀπὸ κάποιον' το ρ. εἶναι παθητικό. **ὢν**: συνημμ. μτχ. ἀπὸ το υποκ. του πιο κάτω ρ. 'φημί', επιρρ. μτχ. αιτιολογική· αιτιολογεί την απόφασή του να μιλήσει (φημι δείξειν). **πρᾶγμα τηλικούτον**: το ουσιαστικό εἶναι αντικείμενο στο 'δείξειν' και η αντων. επιθ. προσδιορισμός. **φημι δείξειν**: 'ισχυρίζομαι ὅτι θα αποδείξω'. **πεπραγμένον**: κατηγορούμενο στο 'πρᾶγμα', κατηγορηματική μτχ. **ἔάν... συναγωνίσησθέ...καὶ...ἀκούσητε**: δύο υποθετικές προτάσεις.
- 4 **ὅσον ἐστὶν ἐν ὑμῖν**: αναφορική επιρρ. του ποσού, 'ὅσο εξαρτάται ἀπὸ εσάς'. **συναγωνίσησθέ μοι**: 'συναγωνίζομαι τινι = αγωνίζομαι μαζί με κάποιον', η δοτική εἶναι επιρρ. της συνοδείας. **τοῦτό**: δηλ.

- ‘τὸ πρᾶγμα’. **σώσετε:** κύρια πρόταση, απόδοση στην προηγούμενη υποθετική πρόταση. Ο υποθετικός λόγος είναι ευθύς του προσδωκομένου.
- 5 **καὶ ποιήσετε μὴ κατοκνεῖν:** ‘και θα κατορθώσετε να μη δείξει οκνηρία’, όπου ως υποκ. του απαρεμφάτου εννοείται πως είναι το ενν. ‘τινά’ από την επόμενη υποθετική πρόταση. Ο μέλλων της οριστικής είναι η απόδοση στην αμέσως επόμενη υποθετική πρόταση, και δημιουργεί ένα ευθύ υποθ. λόγο του προσδωκομένου. **ἐάν τίς...οἴηται:** υποθ. πρόταση με απόδοση τον αμέσως προηγούμενο μέλλοντα οριστικής. **τι:** αντικείμενο στο ‘ποιῆσαι’. **καὶ ἡμῶν:** ‘και από εμάς’, γενική διαιρετική στο ‘τίς’. **ποιῆσαι τὴν πόλιν ἀγαθόν:** ‘ποιοῦμαι τινὰ τί = κάνω σε κάποιον κάτι’, το απαρέμφ. είναι αντικ. στο ρ., το ουσιαστικό είναι αντικ. στο απαρέμφατο, και το επίθετο είναι κατηγορηματικός προσδ. στο προηγούμενο ‘τί’, ‘αν κάποιος και από μας πιστεύει ότι μπορεί να προσφέρει στην πόλη κάτι που να είναι καλό’.
- 6 **οἴησεται δέ:** ενν. ‘δύνασθαι τὴν πόλιν ποιῆσαι ἀγαθόν τι’, ‘και θα πιστέψει ότι μπορεί να κάνει κάτι καλό για την πόλη’. Ο Μέλλων της οριστικής είναι η απόδοση της επόμενης υπόθεσης και δημιουργεί ένα ευθύ υποθετικό λόγο του προσδωκομένου. **μὴ:** η άρνηση με το ρ. Το απαρέμφατο ως ειδικό αν έπαιρνε άρνηση, αυτή θα ήταν ‘οὐ’. **χαλεπὸν:** κατηγορούμενο. **εἶναι:** αντικ. στο ‘νομίζῃ’. **τὸ... τυχεῖν:** έναρθρο απαρέμφ. σε αιτιατική πτώση, υποκ. του απαρεμφ.. **παρ’ ὑμῖν:** ‘ενώπιόν σας’, τόπος. **λόγου:** αντικ. στο ‘τυχεῖν’, ‘τυγχάνω λόγου παρά τινι = πετυχαίνω να μιλάω ενώπιον κάποιου’.
- 7 **πολλοῖς:** δοτική προσωπική στο ρ. ‘οὐδὲ ἐπέρχεται < ἐπέρχεται μοι = περνά από τον νου μου’. **τοῦτο φοβούμενοι:** ‘επειδὴ ακριβῶς φοβούνται αυτό’, ‘τοῦτο = τὸ τυχεῖν λόγου παρ’ ὑμῖν’, η μτχ. είναι συνημμένη, επιρρ., αιτιολογική. **λέγειν:** απαρέμφατο της αναφοράς στην έκφραση ‘δεινός εἰμι λέγειν = εἶμαι ικανός στην ομιλία, στο να αγορεύω’. **οὐ δεινοῖς:** επιθετ. προσδ. στο ‘πολλοῖς’. **βελτίοσι:** επιθετικός προσδ. στο ‘ἀνθρώποις’. **ἀνθρώποις:** παράθεση στο ‘πολλοῖς’.
- 8 **τῶν δεινῶν:** γενική συγκριτική στο ‘βελτίοσι’. **οὐδὲ:** η άρνηση συντάσσεται με το ρ., κι όχι με το απαρέμφατο, το οποίο επειδὴ είναι τελικό η άρνησή του θα ήταν ‘μηδέ’. **σκοπεῖν:** αντικ. στο ‘ἐπέρχεται’. **τῶν κοινῶν:** γενική διαιρετική στο ‘οὐδέν’. **οὐδέν:** αντικ. στο ‘σκοπεῖν’. **ὁμνῶ τοὺς θεοὺς:** ‘ὀρκίζομαι στους θεούς’ η αιτιατική αντικ. στο ρ. Η πρόταση είναι κύρια, είναι εμβόλιμη, δεν μετέχει στην σύνταξη των υπολοίπων προτάσεων της περιόδου.
- 9 **ἅπαντας:** κατηγορ. προσδιορισμός. ‘ἅπαντες’ είναι ‘όλοι μαζί από συνολικά’, ενώ ‘πάντες’ είναι ‘όλοι, αλλά ο κάθε ένας ξεχωριστά’. **ἀπώκνησ’ ἄν:** δυνητική οριστική ιστορικού χρόνου που δείχνει το αντίθετο του πραγματικού. **εὖ ἴστε:** επίσης εμβόλιμη κύρια πρόταση ‘μάθετέ το καλά’. **καὶ αὐτὸς:** ‘και προσωπικά εγώ ο ίδιος’, κατηγορ. προσδ. **τὴν γραφὴν:** ‘την καταγγελία’, αντικ. στο απαρέμφατο. **ταύτην:** επιθ. προσδ. **ἀπενεγκεῖν:** ‘να προσκομίσω’, αντικ. στο ρ. **εἰ μὴ...ἐνόμιζον:** υποθ. πρόταση με απόδοση την προηγούμενη δυνητ. οριστική ιστορ. χρόνου, και δημιουργεί ένα ευθύ υποθ. λόγο του αντίθετου του πραγματικού.
- 10 **τῶν αἰσχυρῶν:** συντάσσεται με το ‘εἶναι’ ως γενική κατηγορηματική διαιρετική. **εἶναι:** αντικείμενο στο ‘ἐνόμιζον’, απρόσωπο. **ἥσυχίαν:** αντικείμενο στο ‘ἄγειν’. **ἄγειν καὶ σιωπῆσαι:** υποκείμενα στο απρόσωπο ‘εἶναι’. Η διαφορά στον χρόνο των απαρεμφάτων δείχνει την διάκριση ανάμεσα στην συνέχεια του ‘ἥσυχίαν ἄγειν’ και στο ‘ἀπαξ’ του ‘σιωπῆσαι’: ‘αν δεν νόμιζα ότι ανήκει στα επώδυνα πράγματα το να μένω συνεχῶς αδρανής και να μη μιλήσω’, όπου ενν. όχι ‘να μη μιλήσω τώρα’, αλλά ‘να μη μιλήσω στην διάρκεια που θα είμαι αδρανής’. **πρᾶγμα:** αντικείμενο στην μτχ. ‘ὄρων’. **ἀλυσιτελές:** επιθ. προσ.
- 11 **τῇ πόλει:** δοτική αντιχαριστική. **κατασκευάζοντας:** κατηγορούμενο στο ‘ἀνθρώπους’, κατηγορηματική μετοχή. **ὄρων:** συνημμ. μτχ. εναντιωματική, ‘εἰ καὶ ὄρῶ’. **τινας ἀνθρώπους:** η αντωνυμία είναι

επιθ. προσδιορισμός, και το ουσιαστικό είναι αντικείμενο στην μτχ. **πρότερον δέ,...εἶπεῖν καὶ κατηγο-
ρῆσαι:** το 'πρότερον δέ' βρίσκεται σε αντιστοιχία με το πιο πριν 'νῦν μὲν', συνεπώς ακολουθείται η ίδια ακριβώς σύνταξη με προηγούμενως, δηλ. τα απαρέμφ. 'εἶπεῖν' & 'κατηγορῆσαι' αντιστοιχούν συντακτικά στους ίδιους ρόλους που έχουν τα 'ἄγειν' & 'σιωπῆσαι', είναι δηλ. υποκείμενα στο απρόσωπο 'εἶναι'.

ὅτε ἔπλευσα: χρονική πρόταση με οριστική.

- 12 τριήραρχῶν:** συνημμ. μτχ. επιρρ. τροπική 'ταξίδεψα στον Ελλήσποντο ως τριήραρχος'. **εἶπεῖν:** αν το ρ. 'λέγω' συντάσσεται απόλυτα χωρίς αντικείμενο, όπως εδώ, τότε σημαίνει 'παίρνω τον λόγο'. **τινῶν:** αντικ. στο απαρέμφ. **οὗς:** υποκείμενο στο απαρέμφατο. **ἀδικεῖν:** αντικ. στο ρ. **ὕμᾱς:** αντικ. στο απαρέμφ.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

Εύλογα είναι δυνατόν, Αθηναίοι πολίτες, και να έχετε στραμμένη την προσοχή σας σε μένα και να ακούσετε με καλή διάθεση αυτά που λέω. Διότι επειδή εγώ, καθώς δεν συγκαταλέγομαι ούτε σ' αυτούς που σας ενοχλούν ούτε στους πολιτευτές και σ' εκείνους που έχουν κερδίσει την εμπιστοσύνη σας, ισχυρίζομαι ότι θα αποκαλύψω μία τόσο σοβαρή υπόθεση, εάν, όσο σας είναι δυνατόν, σταθείτε στο πλευρό μου και με ακούσετε με προθυμία, τότε και την υπόθεση αυτήν θα σώσετε, αλλά και θα πετύχετε να μη αδιαφορεί, αν κάποιος και από εμάς νομίζει ότι μπορεί να κάνει κάτι για την πόλη που να είναι καλό. Και θα σκεφτεί έτσι, αν θεωρεί ότι δεν είναι δύσκολο το να πετύχει μία ομιλία ενώπιόν σας. Τώρα όμως σε πολλούς ανθρώπους επειδή το φοβούνται αυτό, οι οποίοι ίσως δεν είναι ικανοί στην ομιλία, όμως πρόκειται για ανθρώπους που είναι καλύτεροι από τους ικανούς, ούτε τους περνά από τον νου να εξετάσουν ούτε ένα θέμα από τα κοινά. Εγώ λοιπόν (ορκίζομαι σ' όλους συνολικά τους θεούς) θα δίσταζα, έχετε το καλά στο νου, προσωπικά και εγώ να φέρω αυτήν την καταγγελία, αν δεν θεωρούσα ότι είναι ανάμεσα στις πιο αισχρές πράξεις τώρα να μένω αδρανής και να σιωπήσω, παρά το γεγονός ότι βλέπω κάποιους ανθρώπους να προετοιμάζουν εις βάρος της πόλεως μία κατάσταση επιβλαβή, ενώ στο παρελθόν, όταν ταξίδεψα ως τριήραρχος στον Ελλήσποντο, να πάρω τον λόγο και να κατηγορήσω ορισμένους, οι οποίοι θεωρούσα ότι σας αδικούν.

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΑ – ΥΦΟΛΟΓΙΚΑ

Επειδή πρόκειται για ένα αρκετά δύσκολο κείμενο, όχι διότι εμφανίζει περίεργες συντάξεις λέξεων, αλλά γιατί η πλοκή των προτάσεων στις περιόδους είναι δύσκολη – γιατί ‘δύσκολος’ ήταν και ο τρόπος με τον οποίον σκεφτόταν ο Δημοσθένης, γι’ αυτό πρέπει να δούμε την ιδιόρρυθμη συνδεσμολογία των προτάσεων μέσα στις περιόδους του κειμένου αυτού.

1^η περίοδος: «εϊκότως δ’ ἄν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ προσέχοιτέ μοι τὸν νοῦν καὶ μετ’ εὐνοίας ἀκούσαιθ’ ἃ λέγω.». Απομακρύνει για λόγους έμφασης το δυνητικό ‘ἄν’ από τα δυο ρήματα που ακολουθούν, όπου είναι και η φυσιολογική του θέση.

2^η περίοδος: «ἐπειδὴ γάρ, οὐχὶ τῶν ἐνοχλούντων ὑμᾶς οὐδὲ τῶν πολιτευομένων καὶ πιστευομένων παρ’ ὑμῖν ὢν, πρᾶγμα τηλικούτον φημι δείξειν πεπραγμένον, ἔάν, ὅσον ἐστὶν ἐν ὑμῖν, συναγωνίσσθῃ μοι καὶ προθύμως ἀκούσητε, τοῦτό τε σώσετε καὶ ποιήσετε μὴ κατοκνεῖν, ἔάν τις τι καὶ ἡμῶν οἴηται δύνασθαι ποιῆσαι τὴν πόλιν ἀγαθόν.». Η περίεργη πλοκή των προτάσεων είναι η εξής:

- α) Ξεκινά με μία δευτ. αιτιολογική πρόταση [ἐπειδὴ γάρ[...]...πεπραγμένον], η οποία επίσης αιτιολογείται από μια ενδιάμεση αιτιολ. μετχ. την οποίαν συνοδεύουν 11 λέξεις [οὐχὶ...ὢν], η οποία για λόγου έμφασης παρενεβλήθη, αντί να ακολουθήσει την αιτιολογική.
- β) Αμέσως μετά ακολουθεί μία υποθετική πρόταση [ἔάν [...]...ἀκούσητε], η οποία προσδιορίζεται από μία επιρρ. πρόταση αναφορική του ποσού [ὅσον...ὕμῖν], που κι αυτή πάλι για λόγους έμφασης παρεμβάλλεται, αντί να ακολουθεί.
- γ) Ακολουθεί η πρώτη ‘κύρια’ πρόταση της περιόδου [τοῦτο τε σώσετε], που είναι και η απόδοση της προηγούμενης υποθετικής πρότασης.
- δ) Αμέσως μετά ακολουθεί η δεύτερη ‘κύρια’ πρόταση της περιόδου. Αυτή και η προηγούμενη ‘κύρια’ ενώνονται με τους συνδέσμους [τε...καί]. Η δεύτερη αυτή πρόταση αποτελεί την απόδοση της αμέσως επόμενης υποθετικής.
- ε) Ακολουθεί η δεύτερη υποθετική πρόταση [ἔάν...ἀγαθόν]. Δηλ. φτιάχνει εκφραστικά ένα σχήμα λόγου, στο οποίο έχουμε [υπόθεση → απόδοση, απόδοση → υπόθεση].

Αν δεν έφτιαχνε την περίοδο αυτήν ο Δημοσθένης, αλλά εμείς με κανόνες της δικής γλώσσας, η σειρά των προτάσεων θα ήταν ως εξής: «ἔάν συναγωνίσσθῃ μοι καὶ προθύμως ἀκούσητε, ὅσον ἐστὶν ἐν ὑμῖν, πρᾶγμα τηλικούτον σώσετε, ἐπειδὴ τοῦτο φημι δείξειν πεπραγμένον, ὢν οὐχὶ τῶν ἐνοχλούντων ὑμᾶς οὐδὲ τῶν πολιτευομένων καὶ πιστευομένων παρ’ ὑμῖν, καὶ ἔάν τις τι καὶ ἡμῶν οἴηται δύνασθαι ποιῆσαι τὴν πόλιν ἀγαθόν, ποιήσετε μὴ κατοκνεῖν»

Δείτε τώρα δυο αποδόσεις της περιόδου αυτής στα ν.ε. Η πρώτη διατηρεί την σειρά που έχει βάλει ο Δημοσθένης, και η δεύτερη ακολουθεί την σειρά με την οποίαν θα παρατάσσαμε εμείς αυτές τις προτάσεις:

«Διότι επειδή εγώ ,καθώς δεν συγκαταλέγομαι ούτε σ’ αυτούς που σας ενοχλούν ούτε στους πολιτευτές και σ’ εκείνους που έχουν κερδίσει την εμπιστοσύνη σας, ισχυρίζομαι ότι θα αποκαλύψω μία τόσο σοβαρή υπόθεση, εάν, όσο είναι δυνατόν σε εσάς, σταθείτε στο πλευρό μου και με ακούσετε με προθυμία, τότε και την υπόθεση αυτήν θα σώσετε, αλλά και θα πετύχετε να μη αδιαφορεί, αν κάποιος και από εμάς νομίζει ότι μπορεί να κάνει κάτι για την πόλη που να είναι καλό».

«Εάν σταθείτε στο πλευρό μου και με ακούσετε με προθυμία , όσο σας είναι δυνατόν, διότι εγώ ισχυρίζομαι ότι θα αποκαλύψω μία τόσο σοβαρή υπόθεση, καθώς δεν συγκαταλέγομαι ούτε σ’ αυτούς που σας ενοχλούν ούτε στους πολιτευτές και σ’ εκείνους που έχουν κερδίσει την εμπιστοσύνη σας, τότε θα σώσετε την υπόθεση αυτήν, αλλά και αν

κάποιος και από εμάς νομίζει ότι μπορεί να κάνει κάτι για την πόλη που να είναι καλό, θα πετύχετε να μη αδιαφορεί».

Σημασία δεν έχει πώς μιλάει, αλλά πώς σκέπτεται ο Δημοσθένης, που δείχνει την διαφορά νοητικής πρόσβασης στα πράγματα σε σχέση με τον σημερινό τρόπο σκέψης.

3^η Περίοδος: «οἰήσεται δέ, ἂν μὴ χαλεπὸν εἶναι νομίζῃ τὸ παρ' ὑμῖν λόγου τυχεῖν.» Προτάσσεται η κύρια πρόταση, η οποία όμως στερείται υποκειμένου, και είναι και η απόδοση της επόμενης υποθετικής. Ως υποκείμενο του 'οἰήσεται' ο Δημοσθένης εννοεί το υποκείμενο της προηγούμενης υποθετικής.

4^η Περίοδος: «νῦν δὲ πολλοῖς τοῦτο φοβούμενοις, λέγειν μὲν ἴσως οὐ δεινοῖς, βελτίοσι δ' ἀνθρώποις τῶν δεινῶν, οὐδὲ σκοπεῖν ἐπέρχεται τῶν κοινῶν οὐδέν.» Ἄλλη μια περίοδος λόγου με διαταραγμένη την φυσιολογική σειρά των προτάσεων. Προηγείται η δοτική προσωπική [πολλοῖς] και ακολουθεί η συνημμ. αιτιολ. μτχ. [φοβούμενοις]. Ακολουθεί ένα επιθ. προσδ. [δεινοῖς] με συντασσόμενο σ' αυτόν ένα απαρέμφατο της αν-φοράς [λέγειν], και κατόπιν παραδόξως έρχεται μία παράθεση [ἀνθρώποις] με ένα επιθ. προσδ. [βελτίοσι] και μία γεν. συγκριτική [τῶν δεινῶν] όπου εννοείται πάλι το [λέγειν]. Τέλος κλείνει με το ρ. [ἐπέρχεται] και τους προσδιορισμούς του.

Αν συντάσσαμε εμεῖς την περίοδο, θα την φτιάχναμε έτσι: «νῦν δὲ πολλοῖς οὐδὲ ἐπέρχεται σκοπεῖν οὐδέν τῶν κοινῶν τοῦτο φοβούμενοις, οὐ δεινοῖς μὲν ἴσως λέγειν, ἀνθρώποις δὲ βελτίοσι τῶν δεινῶν.» Οι αποδόσεις στην ν. ε. φανερώσουν την διαφορά στο ύφος. Η πρώτη είναι με βάση το κείμενο όπως εμφανίζεται τώρα, ενώ η δεύτερη με βάση την αλλαγή της σειράς των προτάσεων και φυσικά του ύφους:

«Τώρα όμως σε πολλούς ανθρώπους επειδή το φοβούνται αυτό, οι οποίοι ίσως δεν είναι ικανοί στην ομιλία, όμως πρόκειται για ανθρώπους που είναι καλύτεροι από τους ικανούς, ούτε τους περνά από τον νου να εξετάσουν ούτε ένα θέμα από τα κοινά.»

«Τώρα όμως σε πολλούς ανθρώπους ούτε τους περνά από τον νου να εξετάσουν ούτε ένα θέμα από τα κοινά, επειδή το φοβούνται αυτό, οι οποίοι ίσως δεν είναι ικανοί στην ομιλία, όμως πρόκειται για ανθρώπους που είναι καλύτεροι από τους ικανούς.»

Η αλλαγή στην σειρά των προτάσεων έχει αλλάξει το ύφος του λόγου, γιατί έτσι ακριβώς σκέφτεται ο Δημοσθένης, εντελώς διαφορετικά από ό,τι θα σκεφτόμασταν εμεῖς σήμερα.

5^η Περίοδος: «ἐγὼ γοῦν (ὁμνύω τοὺς θεοὺς ἅπαντας) ἀπόκνησ' ἂν, εὖ ἴστε, καὶ αὐτὸς τὴν γραφὴν ταύτην ἀπενεγκεῖν, εἰ μὴ πάνυ τῶν αἰσchrῶν ἐνόμιζον εἶναι νῦν μὲν ἡσυχίαν ἄγειν καὶ σιωπῆσαι, πρῶγμ' ἄλυσιτελές τῇ πόλει κατασκευάζοντας ὁρῶν τινὰς ἀνθρώπους, πρότερον δέ, ὅτ' ἔπλευσα τριηραρχῶν εἰς Ἑλλάσποντον, εἶπεῖν καὶ κατηγορῆσαί τινων, οὓς ἀδικεῖν ὑμᾶς ἡγούμεν.»

Και εδώ διαπιστώνουμε το ύφος του ομιλούντος να είναι εντελώς διαφορετικό από το δικό μας. Η περίοδος ξεκινά με μία κύρια πρόταση [ἀπόκνησ' ἂν] ενώ παρεμβάλλεται μία ένθετη επίσης κύρια [ὁμνύω...ἅπαντας], που όμως δεν μετέχει στην συνδεσμολογία της περιόδου. Ακολουθεί μία επίσης ένθετη κύρια πρόταση [εὖ ἴστε], και κατόπιν ακολουθεί μία υποθετική πρόταση [εἰ μὴ...σιωπῆσαι], η οποία όμως στο αντικείμενο του ρήματός της [εἶναι] δρομολογεί δυο διαφορετικές σειρές υποκειμένων· η πρώτη είναι [νῦν μὲν...] και η δεύτερη [πρότερον δέ...].

Στην δεύτερη προστίθεται μία χρονική πρόταση [ὅτε...Ἑλλάσποντον], και στην συνέχεια έχουμε μια συνημμένη μτχ. [ὁρῶν] που μετέχει στην προηγούμενη κύρια